

Болна приказна за смртта на Томо Владимирски

И најспокојната човечка природа ќе остане возбудена и потиштена во најтешката митка на својата душа кога ќе ја слушне потресната приказна за смртта на истакнатиот македонски сликар Томо Владимирски.

Завчера околу 9 часот претиладие, починатиот Владимирски тргнал со својот автомобил „Ами 8“ на сервис. Минувалјќи го каменниот мост во Скопје, пред автобуската станица, одеднаш сопрел. Го притиснала тешката и долгогодишна болест од која болел дувал. Паднал врз воланот, неподвижен, згрчен, беспомошен. Автомобилите зад него брзо се паредиле во колона. Возачките возбудувања и првобитноста биле изразени преку силните сирени на своите автомобили.

Дежурниот сообраќаец — револтиран од настанатиот прекин во сообраќајот, притрчал кон застанатиот автомобил и необриувајќи внимание на беспомошниот возач — почнал да вика со цел глас. Во еден момент кога забележал дека возачот не е во состојба да продолжи да го вози својот автомобил ниту пак е во состојба нешто да му објасни, сообраќаецот „замолил“ неколку момчиња што се нашле тука да го отстранат автомобилот од патот. Момчињата брзо го тргнале автомобилот на левиот тротоар без да му укажат помош на возачот, кој и патта останал во бесознание и со згрчено тело да седи во својот автомобил.

Сообраќајот бил нормализирајќи! Нервозните возачи жалејќи за неколкуте

изгубени минути го продолжиле возењето, а сообраќаецот воопшто не се заште ресирал за судбината на возачот во „Ами 8“. Болната приказна не завршува тука. Околу автомобилот се насоборале повеќе луѓе, но ни еден не се обидел да му помогне на онесвестениот возач.

Во мешавицата се нашла и инженерката Злата Дракуловска. Погледнала во автомобилот и го забележала ликот на својот познат пријател Томо Владимирски. Притрчала и ја отворила вратата на автомобилот и со сета сила се обидела да го извади згрченото тело на болниот. Не успеала. Нејзините пријатели со кои службено тргнала низ градот, економистот Миле Филиповски и нишниот возач Миливоје Стојменовиќ и

притрчале во помош. Бидејќи ни тројцата не може да го извадат телото од автомобилот, успеале само да го поместат на спротивното седиште и со истиот автомобил се упатиле во Градската болница.

Во болницата ѝ објасниле на дежурната сестра дека се работи за итен случај и дека е потребна брза интервенција на лекарите. Економистот Миле Филиповски вели дека со крајна безобзирност дежурната сестра им одговорила: „Што, тоа мене ме интересира! Штом немате упат — тој не може да биде примен!“

Побарале и интервенција на службата за Брза помош. И тука ништо. Без упат, без таа формалност, беспомошниот човек не можел да биде примен во Градската болница.

Оттаму, како што објаснува Миле Филиповски, се

упатиле во Клиничката за интерни болести каде ги „пречекале“ со слични зборови: „Немате упат! Не може без упатишца ништо да сториме!“

И додека последните возачки излегувале од устата на Томо Владимирски, економистот Миле и возачот Миливоје ги правеле последните напори да му помогнат на болниот.

По долги интервенции, расправи и молења нашле на еден пријател кој ја сфатил тешката состојба и без двоумење му ја дал својата помош.

Но, времето минувало, отчукувањето на срцето на беспомошниот Томо Владимирски било се послабо.

Во вечерните часови Владимирски почина, оставајќи зад себе долга болна приказна за несовесноста и нехуманоста на луѓето и на времето околу нас.

П. Бакевски